

ved at vedtage en Bestemmelse som den, jeg nævnte, kommer fra Scylla i Charybdis. Var det vanskeligt tidligere at overlade Dommerne at jugere over Dispositioner, som deres Fuldmægtige har truffet som Privatmænd, saa tror jeg, at det vil blive endnu vanskeligere at overlade Dommerne at bedømme og kritisere Afgørelser og Dispositioner, der er truffet paa deres Kontorer under deres eget embedsmæssige Ansvar. Det forekommer mig, at de i og for sig simple juridiske Forretninger, som der her er Tale om, naturligt falder ind under Sagførernes Virkeomraade, og der er ingen Tvivl om, at Landet nu paa alle Egne er saaledes forsynet med Sagførere, at man kan faa baade paalidelig og billig Hjælp til at udføre den Slags Ting. Og for saa vidt man tænker paa at skaffe Staten en Indtægt ved at henlægge disse Forretninger til Dommerkortorerne som en Del af deres Embedsgerning, ja, saa tror jeg, at Dommerforeningen i sin Tid havde Ret i og fremdeles har Ret i, at Besparselsen vil stille sig meget tvivlsom, fordi det, som Staten kan indvinde, i høj Grad vil opluges af de forøgede Udgifter, som vil opstaa, naar disse Arbejder skal udføres embedsmæssigt. Maaske det herved er tilladt at formode, at naar der skal arbejdes embedsmæssigt paa et Kontor, arbejdes der ikke slet saa energisk, som hvis der arbejdes af en Sagfører eller en Fuldmægtig, som selv faar Betalingen for sit Arbejde.

Efter det, jeg her har sagt, vil de ærede Medlemmer forstaa, at jeg ikke er rigtig glad ved, at den højtærede Minister nu i Lovforslagets § 4 har optaget Bestemmelsen om Dommerkortorerens juridiske Hjælppligt, om end i en noget ændret Form, og jeg saa for mit Vedkommende meget gerne, at denne Bestemmelse helt gik ud. Men vil man have en saadan Ordning, saa mener jeg, at saa bør man i alt Fald ikke indføre den i denne Lov. Det er efter min Mening af Vigtighed, at man nu kommer til en Ordning af Hovedspørgsmaalet, hvis det overhovedet er muligt, og hvis man indrager saadanne Spørgsmaal som dem, her er Tale om, risikerer man meget let at lægge en ny Sten i Vejen paa Lovforslagets i Forvejen saa vanskelige Bane.

Jeg har saa blot tilbage at gøre en rent personlig Bemærkning, idet det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) beskyldte mig for Mangel paa Mod. Jeg ved ikke rigtig, hvad han sigter til, jeg mener ikke at have vist Mangel paa Mod. Derimod vil jeg gerne sige, at jeg ønsker at anvende det Mod, som jeg maatte raade over i min po-

litiske Virksomhed, først og fremmest til at modsætte mig socialdemokratiske Forslag og afvise Samarbejde med Socialdemokratiet. Hvis det ærede Medlem mener, at det er Mangel paa Mod at afvise et saadant Samarbejde eller at afslaa at stemme for socialdemokratiske Forslag, javel, saa er det kun en Strid om Ord, saa kan man gerne sige, at jeg viser Mangel paa Mod. Men jeg for mit Vedkommende skulde mene, at ud fra det Standpunkt, hvorfra jeg danner mig min Overbevisning, er det ikke Mangel paa Mod, men snarere Mod, at jeg bestemt og kraftigt sætter mig imod Socialdemokratiet til enhver Tid.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til Behandling i det Udvalg, som vil blive nedsat.

Hans Nielsen: Som det allerede er nævnt, har dette Lovforslag angaaende Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København været til Behandling adskillige Gange her i det høje Ting, og Lovforslagets tre første Paragraffer er jo ligelydende med de tilsvarende Paragraffer i det sidste Lovforslag, der har foreligget her. Der er nu udtalt Tilslutning til disse Paragraffer, og for mit Partis og mit eget Vedkommende kan ogsaa jeg give dem Tilslutning.

Derimod er der med Hensyn til § 4 forskellige Meninger, og den ærede sidste Ordfører var jo nærmest imod denne Paragraf. Den er omtrent enslydende med det Udkast, som vi i sin Tid fik fra den forhenværende højtærede Justitsminister. De Ting, der her er Tale om, er jo Smaating, set fra et juridisk Standpunkt; man faar Lov til at gaa ind paa Kontoret og faa affattet nogle Andragender og i det hele taget faa besørget nogle Smaating, som nævnes i Paragraffens Punkter. Jeg tror ikke, man behøver at være ængstelig for at gaa ind paa Tanken om at gennemføre en saadan Ordning. Nu er Folk i Almindelighed vænnede til at gaa ind paa Herredskortorerne for at faa den Slags ordnet, og jeg tror, at Lovforslaget vil blive modtaget venligere af Befolkningen, hvis man tager det med, enten man nu indfører det i en Lovparagraf, eller man giver Ministeren Bemyndigelse til at tillade Udførelsen af disse Ting. Jeg tror, at Befolkningen vil sætte Pris paa, i alt Fald i den første Tid efter at Loven er vedtaget, at faa Adgang til at faa saadanne Smaating ordnet paa Herredskortorerne. Desuden er der jo altsaa i Stykke 3 en Bemyndigelse for Justitsministeren til at gaa noget videre. Det er noget, der kan forhandles om. Jeg hører, at der vil blive